

קמז:

ערבי פסחים פרק עשירי פסחים

מסורת הש"ס

עין משפט גר מצוה

צב א מ"י פ"י מהל' מנה
 הלכה: 1
 צב ב ג מ"י פ"ח טס
 הלכה: 2
 צב ד מ"י טס הל' ד
 וסמ' ע"ן טס
 וסמ' א"ח ט"י טס
 טפ"ק: 1
 ז ומ"י פ"י מהל' תמ"ח
 הלכה: 1

זורה אור השלם

ווארטרם זכח פסח
 זא ל"י אשר פסח על
 ח"י בני ישראל במצרים
 צבחו את מצרים ואת
 צבחי העל ויקד העם
 ישתחוהו שמת יב כו
 ישתחוהו את הצבא אשר
 יצאיו ממצרים ענת
 ונתח כי לא חמץ כי
 רש מוצרים ולא יכלו
 להתמטח ונס צדה לא
 טע: שמת יב כי לט
 רוקררו את יתוים
 עבדה קשה עבדו
 לבנום וכל עבדו
 שדה את כל עבדכם
 ישר: עבדו קום פפ"ק:
 שמת א י
 והגדה לבנך ביום
 וזאת לאמר בעבור זה
 ישה: י ל' בינאחי
 מצרים: שמת יב ח
 וואונט הוציא משם
 ימנע הריבא ימנע לתת
 יט: את הרצין אשר
 ישבע לבאחינו
 דברים: כ כ
 וואמר אל זכני עירו
 בננו זה חסד ונורה אנו
 ימנע בקלנו וזלל וסבא:
 דברים: כ כ

מוסף רש"י

כדחה ליה למכתב
 בננו זה חסד ונורה אנו
 וימנע הוא שאלה
 נפיקס ומלמדי זה
 תפלה נאמנו טע"ו ולא
 סומן (סנהדרין ע"א.)

רבינו הגאון

אמר רבא מצה צריך
 לייבנה שאומר מצה זו
 טעמו אכולין וכו'. וכן
 כ"ד אנו צריך להגביהו אבל
 כ"ד אנו צריך להגביהו
 כ"ד שראה במקדש כשר
 ואיכל קדשים בחוץ. אמר
 רב אחא בר יעקב סוטה
 פ"ג לומר הגדה כו'.
 ואיכאנא כשר הוא לומר
 הגדה. רמב"ם ב"מ ה"ה
 ד"ב. וראשון בכלל דרב
 א"א בר יעקב סוטה
 ב"מ ה"ה דאורייתא. הוא
 א"ה רמב"ם ב"מ פ"ק
 פ"ג ב"מ ה"ה דרבנן.
 וסמ"ק קס"ב כל דחקו
 רבנן כעין דאורייתא חקו.
 פ"י בעבור זה בעבור מצה
 ומרור הוא.

והותם בגאולה. ת"ק לא פ"י
 ר' טרפון אינו חותם בנרוך של
 נקשה ולא היה אומר אלל
 לפי שמאריך בדברי נקשה
 (עירובין דף מ"ו:) הלכה כר' עקיבא
 ממצירי וכן מצוה במסדרין (דף כ"א.)
 גבי לא ירבה לו נשים ובריש חזקת
 הנשים (ב"ב דף ט"ז.) דפליגי תנאי
 במלמיה דתנא קמא פ':

ה"ג ונאמר פ'נו שירה חדשה
 (ב) וכן גורה א"ך שיר
 חדש ע"ש גאולה. להכי תנא
 במלמיה כל השירות לשון נקשה
 חזק משרה דלעמיד דלשון זכר
 כלומר שהנקשה יש לה זכר ליה
 א"ך כל הנסים יש אחריהם זכר
 חזק מלעמיד שאין אחריהם זכר וכן
 יסד הפייט (פ) בנולת אי פמרוס
 שירות אלה לשון נקשה מיוסדים כי
 תשועתם ביולדה וגו' מוקף שיר
 אחרון חכמים לא יולדים שירו לה'
 שיר משע כי ונרסנין טס מן
 הזכמים ומן הפסחים שהגיגת
 אכנעם עשר נאלמל קודם לפסח
 לפי שהפסח נאלל על השועת:
 ה"ג

ובה"א יעד חלמיש למעונו מים
 את אבותינו מוצרים ולא היה חותם
 אבותינו גיענו למועדים ולרגלים
 בבנין עירך ושישים בעבודתך ונאלל
 בא"י גאל ישראל: גמ' אמר רבא צריך
 רבא ימצה צריך להגביה ומרור צריך
 אלא שגראה כאוכל קדשים בחוץ
 הגדה כתיב הכא בעבור זה וכתוב
 אף כאן פרט לסומן איני והאמר מרימר
 דאמר אגדתא כי רב יוסף אמרו רב
 ששת קסברי רבנן מצה בזמן הזה
 בומן הזה דאורייתא והא רב אחא בר
 קסבר כל דחקו רבנן כעין דאורייתא
 כל דחקו רבנן כעין דאורייתא תיקון
 למוכתב ב"בנו הוא וכתוב בננו זה
 בעבור זה מאי לכתוב אלא בעבור מצה
 א"ד

טרפון פומה בנרוך ואינו חותם בנרוך
 שמוקף בה דברי ר' יוסי ונקשה: כן
 עבדין כ"ע האויל ורננן פליגי עליה
 ור"ע אלל לאשמעין שמימין ברכת
 במסקת כתובות בפרק א"ע (דף ט"ו.)
 דאוכלת בתרומה ר' טרפון אומר
 דאוכלת בתרומה ולאו מתלמא תנאי
 הכל בין נכתובת והדר מפרש לה
 (ס גללויה. חיבה אחת היא כמו
 כן לשלמה: מרחביה. כמו מרחבי:
 אלל רבה פשיטא דפליג מדקאמר
 הרבה. בהללויה הרבה וכולו הללויה
 חסלה משה וס' פ: בהודאה. הודו לה'
 חסלה משה וס' פ: בהודאה. הודו לה'
 חסלה משה וס' פ: בהודאה. הודו לה'
 חסלה משה וס' פ: בהודאה. הודו לה'

גמ' לריך להגביה. כשהוא אומר מצה זו
 מגביה. כשהוא אומר פסח שהיו אבותינו
 לא יגביה הבשר שהוא זכר לפסח: ה"ג
 למימר פסח זה: רב יוסף רב ששת
 מאורי עינים היו: הא הוא דאמר.
 כפיטא דהאי פירקא (דף ק"ב.)
 אחד זה ואחד זה דרבנן:
 אחת

רש"ב"ם
 מתני' שלש שאלה דברים הללו.
 (שלל פירש) (שפירש) טעמיה:
 גמ' לריך שואמר. פסוק זה
 ואחת הוליא משס שרין להראות
 את עלמנו כליו ילא משס שא"ך
 אותנו מצה זה הקב"ה: לריך להגביה.
 כשאומר מצה זו שאנו אומרים פסח
 שאנו אכולין כדי להראות למקוים ומחבב
 מצה בעיניהן וכן כשזוכת הגאונים
 דהא דאמר לריך להגביה היינו כנל'
 זו דאגדת: כשר. שלל מיני תשליין
 אין לריך להגביה כשפן אומרים פסח
 שהיו אבותינו אכולין ולא יגביה הבשר
 שהוא זכר לפסח: ה"ג כשר אין לריך
 להגביה ולא עוד אלל שראה מקדיש
 כהמסו. אין לריך להגביה דהא לא
 מני למימר פסח זה ולא עוד אלל
 אס היה מגביהו נראה כמי שמקדיש
 בהמתו ממייס לפסח: פרט לסומן.
 מדמכתיב זה משמע שיכריהו בראיית
 העין: רב ששת רבנן יוסף מאורי
 עינים הוו: קסברי רבנן. רב ששת
 רב יוסף: רב אחא בר יעקב הוא
 דאמר. כפיטא דהאי פירקא (דף ק"ב.)
 אחד זה ואחד זה מדרבנן: כעין
 דאורייתא פקון. וכשם שבזמן שבת
 המקדש קיים פסח השתא נמי פסח
 ואינו מוליא אחרים ידי חובתן:
 בעבור מצה ומרור הוא דאסא. לך
 אי אולל מצה ומרור זכר למע שעשו
 לי באלתי ממלכתי. רב ששת רב יוסף
 גזירה שיה לא גמרי: מתני' וחוסס
 בגאולה. מסיים את ההגדה בברכת
 גאולה. והשתא לא מפרש היאך מצרכין
 אותה ולקמן פליגי בה רבי טרפון
 ורבי עקיבא בההיא ברכה דלרבי

טרפון פומה בנרוך ואינו חותם בנרוך
 שמוקף בה דברי ר' יוסי ונקשה: כן
 עבדין כ"ע האויל ורננן פליגי עליה
 ור"ע אלל לאשמעין שמימין ברכת
 במסקת כתובות בפרק א"ע (דף ט"ו.)
 דאוכלת בתרומה ר' טרפון אומר
 דאוכלת בתרומה ולאו מתלמא תנאי
 הכל בין נכתובת והדר מפרש לה
 (ס גללויה. חיבה אחת היא כמו
 כן לשלמה: מרחביה. כמו מרחבי:
 אלל רבה פשיטא דפליג מדקאמר
 הרבה. בהללויה הרבה וכולו הללויה
 חסלה משה וס' פ: בהודאה. הודו לה'
 חסלה משה וס' פ: בהודאה. הודו לה'
 חסלה משה וס' פ: בהודאה. הודו לה'
 חסלה משה וס' פ: בהודאה. הודו לה'

א) וברכות ג. ב) לקמן
 ק"ה. ג) וכן החיים וכן
 הפסחים כ"ל וי"ל מהמנה
 שמשפיות וי"ק והל"ש
 והמכ"ס. ד) ומהדרין
 ע"ה. ה) ולסומן
 כ"ל. ו) (לפומה כ"ל.)
 ז) (לעיל קמ"ו.) ח) לקמן
 ט) (לעיל ל')
 י) (ומהדרין ע"ה.)
 י"א) והל"ש כי כנמלה
 של הרשעים ה"י המשנה
 נחלקת בשמים. י"ב) ע"י שני
 תפוחין ע"י לך שחזר
 וז. י"ג) וסמ"ט ט"ו. י"ד) ועל
 ט"ו) (ט"ו) ס"א עמוד.
 ט"ז) וי"ע חספות לעיל
 פ"ג ד"ה ר"ש. י"ח) וי"ע
 י"ט) קמ"ג. י"ט) וי"ע
 כ"ד קמ"ג. י"ט) וי"ע
 כ"ד קמ"ג. י"ט) וי"ע
 כ"ד קמ"ג. י"ט) וי"ע
 כ"ד קמ"ג. י"ט) וי"ע

הנהגות הב"ח

ה"ה (ב) וי"ע ד"ה ה"ג נאל'
 למי שירה חדשה ובסוף
 גרסינן וי"ע לך:

גליון הש"ס

ג"ה קס"ב רבנן רבנן
 ב"ה"ה רבנן ע"י מניל' ט'
 ע"י חו"ס ד"ה וי"ע:

הנהגות מהר"ב

רנשבורג
 א) רש"ב"ם ד"ה הללויה
 וי"ע חספיה וי"ע י"ג
 חספיה הוא ב"מ קמ"ג
 כ"ד ה' וי"ע למסו
 חספיה כ"ד ה' וי"ע
 חספיה הוא ב"מ קמ"ג
 י"ג וי"ע י"ג וי"ע
 רש"י וי"ע ט"ו ע"ה אלל
 שדך המסו לסיים המנייה
 בחזקת ה' ה' וי"ע
 הללויה דהכא: